

Chapter 11

ויקרא ו', יח - כא

(יח) דָּבַר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הַחֻטָּאת בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחֹט הָעֹלָה תִשְׁחֹט הַחֻטָּאת לִפְנֵי יְקֹנֶק קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא... (כ) כָּל אֲשֶׁר יִגַע בַּבֶּשֶׂרָה יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִזֶּה מִדָּמָה עַל הַבְּגָד אֲשֶׁר יִזֶּה עָלֶיהָ תִכַּבֵּס בַּמָּקוֹם קֹדֶשׁ: (כא) וְכָלִי חֲרָשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל בּוֹ יִשָּׁבֵר וְאִם בְּכָלִי נִחֲשֶׁת בְּשָׁלָה וּמֵרַק וְשִׁטָּף בְּמַיִם:

Jacob Milgrom, Leviticus, pp. 403-405

The blood spots alone need to be washed out, not the entire garment. The garment does not become holy by coming into contact with the blood of the purification offering. Instead of being confiscated by the sanctuary, as would any object that is rendered holy, it is restored to its former status by having its so-called holiness effaced through washing. Thus the garment is actually treated as if it were impure, for it is impure clothing that always requires laundering...

ויקרא פרשת שמיני פרק יא פסוק כח

וְהִנָּשָׂא אֶת נִבְלָתָם יִכַּבֵּס בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב טָמְאִים הֵמָּה לָכֶם

ויקרא פרשת מצורע פרק טו פסוק ז

וְהִנְגַע בַּבֶּשֶׂר הַזֶּבֶב יִכַּבֵּס בְּגָדָיו וְרַחֵץ בְּמַיִם וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב

If the earthen vessel was now sanctified, why the need to break it?... We are dealing with matters of impurity, not holiness. Only impure earthenware needs to be broken... We have here a case of ambivalence... On the one hand, Scripture states flatly that any object touching the flesh of the purification offering contracts holiness; on the other hand, the object is treated as if it were impure.

ויקרא פרשת שמיני פרק יא פסוק לג

וְכָל כְּלִי חֲרָשׁ אֲשֶׁר יִפֹּל מֵהֶם אֶל תּוֹכּוֹ כָּל אֲשֶׁר בְּתוֹכּוֹ יִטָּמֵא וְאִתּוֹ תִשָּׁבְרוּ

ויקרא פרשת מצורע פרק טו פסוק יב

וְכָלִי חֲרָשׁ אֲשֶׁר יִגַע בּוֹ הַזֶּבֶב יִשָּׁבֵר וְכָל כְּלִי עֵץ יִשָּׁטָף בְּמַיִם

Parallels Between 11:2 and 9:2

11:2	9:2
חטאת פסולה, אין דמה טעון כבוט	אלו, אם עלו, לא ירדו:
בין שהיה לה שעת הפשר, ובין שלא היה לה שעת הפשר.	שרבי שמעון אומר: כל שפסולו בקדש, שהקדש מקבולו. לא היה פסולו בקדש, אין הקדש מקבולו.
איזו היא שהיה לה שעת הפשר? שלנה, ושנטמאת, ושיצאת.	הלן, והטמא, והיוצא
ואיזו היא שלא היה לה שעת הפשר? שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה.	ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו ושקבלו פסולין וזרקו את דמו

יונתן גרוסמן, תורת הקרבנות, עמ' 428, 434-435

חפצים שאינם מתאימים יידבקו בקדושת הקורבן וישארו בקדושתם, ואף עלולים להדביק אחרים. לפיכך, יש להסיר את הקדושה שדבקה בחפצים שבאו במגע עם הקורבן – עם בשרו או עם דמו... מערכת המושגים שמשתקפת כאן דומה למדי למערכת המושגים של טהרת כלים מטומאה... [יש] לאמץ את הקריאה שרואה בעולם הקדושה תמונת ראי לעולם הטומאה... כשם שטומאה עוברת במגע, כך קדושה עוברת במגע; וכשם שיש למרק את הכלי כדי להוציא את הטומאה שדבקה בו, כך צריך לעשות כדי שהקדושה שדבקה בו תמא ממנו, ושניתן יהיה להמשיך ולהשתמש בו לצורכי חולין.

ספרא צו פרק ז אות ו-ז

אין לי שטעונה מריקה ושטיפה אלא חטאת בלבד מנין לרבות כל הקדשים [= קדשי קדשים], תלמוד לומר קודש קדשים, יכול אף התרומה תלמוד לומר אותה פרט לתרומה דברי רבי יהודה, ר' שמעון אומר קודש קדשים טעונים מריקה ושטיפה ואין קדשים קלים טעונים מריקה ושטיפה. אוציא את אילו ולא אוציא את התודה ואיל נזיר שנאכלים ליום אחד כקדשי קדשים, תלמוד לומר הוא, בישל בו קדשים וחולין וקדשי קדשים וקדשים קלים אם יש בהן בנותן טעם הרי הקלים נאכלים כחמורים, ואין טעונים מריקה ושטיפה ופוסלים במגע.

Chapter 12

ויקרא פרשת צו פרק ז פסוק ח
והפכהו המקריב את עלת איש עור העלה אשר הקריב לפכהו לו יהיה

Parallel Between Chapter 12 and Chapters 9-11

12:5	9:2	11:2
כל קדשים שארע בקהו פסול קדם להפשטו, אין עורותיהם לפהנים; לאחר הפשטו, עורותיהם לפהנים.	שרבי שמעון אומר: כל שפסולו בקדש, שהקדש מקבלו. לא היה פסולו בקדש, אין הקדש מקבלו.	בין שהיה לה שעת הפשר, ובין שלא היה לה שעת הפשר.

Segue Between Chapters 12-13

12:6	13:1
יצאו הראשונים חוי לחומת העזרה	השוחט והמעלה בחוי
<p>פרת חטאת ששרפה חוי מגתה, וכן שעיר – 14:1 המשתלח שהקריבו בחוי, פטור, שנאמר: "ואל פתח אהל מועד לא הביאו" (ויקרא י"ז:ד), כל שאינו ראוי לבא אל פתח אהל מועד, אין חזבין עליו</p>	